

Kanaanietė

Minia bandė užmėtyti Jėzų dėl jo žodžių, o ne dėl jo darytų stebuklų „Aš jums parodžiau daug gerų darbų iš savo Tėvo; už kurių iš šių darbų mane užmėtei akmenimis? Žydai jam atsakė: “Mes nemetame tavęs už gerą darbą, bet dėl šventvagystės. nes būdamas vyras, tu pats tapsi Dievu “(Jono 10:32 -33).

Kanaanietė

„Kai Jėzus ten išvyko, jis nuėjo į Tyro ir Sidono kraštus. Ir štai kanaanietė, palikusi šias apylinkes, šaukė: “Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs, kad mano dukra yra apgailėtinau demonizuota. Bet jis neatsakė nė žodžio. Jo mokiniai, priėję prie jo, maldavo: “Atsisveikink, kuris šaukė mus”. Jis atsakė: “Aš buvau išsiųstas tik pas pasiklydusias Izraelio namų avis. Tada ji priėjo ir pagarbino jį, sakydama: Viešpatie, padėk man! Bet jis atsakė ir pasakė: nėra gerai imti vaikų duoną ir mesti ją šuniukams. Ji tarė: „Taip, Viešpatie, bet šunys taip pat valgo trupinius, nukritusius nuo jų šeimininkų stalo. Tada Jėzus jai atsakė: “Moteris, didelis tavo tikėjimas! Tegu tai padaro už jus taip, kaip norite. Nuo tos valandos jos dukra pasveiko “(Mt 15, 21–28).

Tikintis užsienietis

Priekaištaudamas fariziejams, kad jie manė, jog tarnavimas Dievui prilygsta žmonių tradicijų laikymuisi (Morkaus 7: 24-30), Jėzus ir jo mokiniai išvyko į Tyro ir Sidono žemes.

Evangelistas Lucasas aiškiai parodo, kad svetimose šalyse Jėzus įžengė į namus ir nenorėjo, kad jie žinotų, jog jis ten

yra, tačiau pasislėpti nebuvo įmanoma. Graikė, kraujo syfenikietė, turinti nešvarios dvasios apsėstą dukterį, išgirdusi apie Jėzų, ėmė jos maldauti išvaryti iš dukters ją kankinančią dvasią.

„Moteris, kurios dukra turėjo nešvarią dvasią, ją išgirdusi nuėjo ir metėsi jam po kojomis“ (Mk 7, 25).

Evangelistas Matas apibūdino, kad moteris paliko apylinkes ir pradėjo verkti sakydama:

– Viešpatie, Dovydo sūnau, pasigailėk manęs, kad mano dukra yra apgailėtina demonizuota! Tačiau, nepaisant prašymų, Jėzus, regis, jos negirdėjo.

Skirtingai nuo daugelio kitų, girdėjusių apie Jėzų, kanaanietė paskelbė unikalią tiesą: „Viešpatie, Dovydo sūnau, pasigailėk manęs ...“.

Moteris nešaukė mago, burtininko, gydytojo, stebukladario, gydytojo ir kt., Tačiau šaukėsi Dovydo Sūnaus. Nors Izraelio vaikai suabejojo, ar Kristus tikrai yra Dovydo, Dievo Sūnaus, sūnus, kanaanietė sušuko visiškai užtikrintai: – „Viešpatie, Dovydo Sūnau ...“, keista tikrovė, palyginti su minios spėlionėmis „Visa minia apstulbo ir paklausė: „Ar tai ne Dovydo Sūnus?“ (Mt 12, 23).

Šventajame Rašte Dievas pažadėjo, kad Mesijas bus Dovydo sūnus, ir Izraelio žmonės nekantriai laukė jo atėjimo. Dievas pažadėjo, kad Dovydo palikuonis pagal kūną pasistatys namus Dievui ir Izraelio karalystė bus įsteigta virš visų karalysčių (2 Sam 7:13, 16). Tačiau ta pati pranašystė aiškiai parodė, kad šis palikuonis bus Dievo Sūnus, nes pats Dievas bus jo Tėvas, o palikuonis – jo Sūnus.

„Aš būsiu jo tėvas, o jis bus mano sūnus; o jei ateisiu nusižengti, nubausių jį žmonių lazda ir žmonių sūnų juostomis“ (2 Sam 7:14).

Nors ji gimė Dovydo namuose, nes Marija buvo Dovydo palikuonė, Rašto žinovai ir fariziejai atmetė Mesiją. Nors Šventajame Rašte buvo labai aiškiai pasakyta, kad Dievas turi Sūnų, jie netikėjo Kristumi ir atmetė galimybę, kad Dievas turi Sūnų „Kas pakilo į dangų ir nusileido? Kas užčiaupė vėjus jūsų kumščiuose? Kas pririšo vandenį prie drabužių? Kas nustatė visus žemės galus? Koks tavo vardas? O koks jūsų sūnaus vardas, jei žinote?“ (Pr 30, 3).

Susidūręs su Jėzaus klausimu: „Kaip jie sako, kad Kristus yra Dovydo sūnus?“ (Lk 20:41), jo kaltintojai negalėjo atsakyti, kodėl Dovydas pranašiška vadino savo sūnų Viešpačiu, jei vaikai turi gerbti tėvus, o ne tėvai vaikams (Lk 20:44), tačiau ką ta svetima moteris girdėti apie Kristų pakako išvadai, kad Kristus yra Dievo Sūnus, kurį Dovydas vadino Viešpačiu.

Nors moteris buvo užsienietė, moteris girdėjo apie Kristų, o ją pasiekusi informacija leido jai daryti išvadą, kad Kristus yra pažadėtas Mesijas, Dovydo sėkla.

„Štai ateina dienos, sako Viešpats, kai Aš pakelsiu teisų Šakį Dovydui; ir, būdamas karaliumi, jis karaliaus, elgsis išmintingai ir vykdys teismą bei teisingumą žemėje“ (Jer 23: 5).

Dėl moters šauksmo mokiniai sunerimo ir paprašė Kristaus ją išsiųsti. Tada Jėzus atsakė mokiniams sakydamas: Aš buvau išsiųstas tik pas pamestas avis Izraelio namuose.

Nepaisant buvimo svetimoje šalyje, Jėzus pabrėžė, kokia yra jo misija „Jis atėjo dėl savęs, o savieji jo nepriėmė“ (Jono 1:11); „Pamestos avys buvo mano tauta, jų piemenys juos klydo, į kalnus nukreipė; nuo kalno iki kalno jie vaikščiojo, pamiršo savo poilsio vietą“ (Jer 50: 6).

Kai Izraelio žmonės pamiršo apie „poilsio vietą“, Dievas pasiuntė savo sūnų, gimusį iš moters, pranešti apie juos:

„Ateikite pas mane visi, kurie esate pavargę ir engiami, ir aš jums suteiksiu ramybę“ (Mt 11, 28);

„Apie jo Sūnų, kuris gimė iš Dovydo palikuonių pagal kūną“ (Rom 1, 3).

Iškviesdamas savo žmones sakydamas: – Ateik pas mane, visi, kurie esate pavargę ir engiami, Jėzus įvardija save kaip išsipildymą to, ką pranašavo Jeremijo burna.

Mesijo žmonės jį atstūmė, bet kanaanietė priėjo prie Jėzaus ir pagarbino jį sakydama:

– Viešpatie, padėk man!

Evangelistas Matas aiškiai parodo, kad dėl to, kad moteris paprašė Kristaus pagalbos, ji jį garbino. Nes jis šaukė:

– Viešpatie, padėk man! Moteris prašė pagarbinti Dovydo Sūnų.

Išgirdusi apie Jėzų, moteris tikėjo, kad Jis yra Dovydo Sūnus, ir tuo pačiu tikėjo, kad Kristus yra Dievo Sūnus, nes garbino Jį prašydama pagalbos. Evangelistas aiškiai parodo, kad prašymas Kristaus suteikti jam dovaną išlaisvinti dukrą nuo to baisaus blogio, ko žmonėms neįmanoma, yra garbinimas.

Moters garbinimas, matyt, neturėjo jokio poveikio, kaip sakė Jėzus: – nėra gerai imti vaikų duoną ir mesti ją šuniukams. Kristaus atsakymas moteriai papildė Kristaus atsakymą mokiniams.

Evangelisto Morkaus įrašė tiksliai nurodoma Kristaus frazė: „Tegul vaikai pirmiausia būna patenkinti; nes nepatogu paimiti vaikų duoną ir mesti ją šuniukams“ (Morkaus 7:27). Jėzus pabrėžė, kad jo misija buvo susijusi su Izraelio namais, o jų laikymasis būtų panašus į šeimos vyro, kuris paima iš savo vaikų duoną ir duoda ją šuniukams, poelgį.

Kanaanietės atsakymas stebina, nes ji nesiėlgė maloniai,

palyginti su šunimis, ir atsako: – Taip, Viešpatie, bet šuniukai taip pat valgo trupinius, kurie nukrenta nuo šeimininkų stalo. Ji patvirtina, ką Jėzus jai pasakė, tačiau pabrėžia, kad ji ieškojo maisto ne savo vaikams, o trupiniams, kurie priklauso šuniukams.

Šiai moteriai pakako trupinio nuo Dovydo sūnaus stalo, kad išspręstų jos problemą. Ji parodė, kad neketino imti duonos iš vaikų, turinčių teisę būti stalo dalyviais, tačiau nuo Dovydo sūnaus stalo nukritusio trupinio pakako.

Tada Jėzus jam atsakė:

– O moterie, puikus tavo tikėjimas! Tegu tai padaro už jus taip, kaip norite. Nuo tos valandos moters dukra buvo sveika.

Svarbu pažymėti, kad kanaanietė buvo lankoma, nes ji tikėjo, kad Kristus yra Dievo pasiuntinys, Dovydo sūnus, Viešpats, o ne todėl, kad Jėzų jaudino beviltiškos motinos būklė. Ne tėvo ar motinos neviltis verčia Dievą ateiti į pagalbą žmonėms, nes Kristus, kai jis skaitė Šventąjį Raštą su pranašu Izaiju, kuris sako: „Viešpaties dvasia yra ant manęs ...“, jis pasakė: „Šiandien šis Raštas išsipildė jūsų ausyse“ (Luko 4:21) ir aiškiai pasakė, kad pasitikėjimas Dievu judina Dievo ranką, nes buvo begalė našlių. bet nepasiturintiems Jeruzalėje, Elijas buvo išsiųstas į svetimos našlės namus. Nes? Kadangi tas Sarepta de Sidom miesto gyventojas pripažino, kad Elijas yra pranašas, ir, nepaisydama savo nevilties ribų, ji parodė pasitikėjimą Dievu, pakludama pranašo žodžiui (Luko 4:25–26).

Šventojo Rašto liudijimas

Daugelio žmonių, kurie sekė Kristų, poreikiai buvo panašūs į kanaanietės, tačiau ta motina išsiskyrė iš minios, kad pripažino dvi esmines tiesas:

1. kad Kristus buvo Dovydo Sūnus ir
2. Dievo Sūnus, Viešpats.

Nors Kristus buvo pasiūstas pasiklydusioms Izraelio namų avims, skelbdamas Evangeliją ir atlikdamas daug stebuklų, Izraelio vaikai Jėzų Kristų laikė tik dar vienu pranašu.

– „Kai kurie, Jonas Krikštytojas; kiti, Elisas; ir kiti – Jeremijas ar vienas iš pranašų “(Mt 16, 14).

Kadangi Jokūbo vaikai nepripažino Jėzaus kaip Dievo pasiuntinio, žmogaus sūnaus, Kristus kreipėsi į savo mokinius: „O tu, kas tu sakai, kad aš esu?“. Tada apaštalas Petras nuostabiai išpažino (pripažino), kad Kristus yra gyvojo Dievo Sūnus.

Žydai negalėjo matyti, kad Kristus yra pažadėtas Mesijas, nors jie ir turėjo Raštus, tikrąjį Dievo liudijimą apie savo Sūnų, Jėzus nurodė savo mokiniams niekam nedeklaruoti šios tiesos.

„Tada jis liepė savo mokiniams niekam nesakyti, kad jis yra Jėzus Kristus “(Mt 16, 20).

Kodėl Jėzus nenorėjo, kad mokiniai paskelbtų, kad Jis yra Kristus?

Nes Jėzus norėjo, kad žmonės tikėtų juo pagal Šventąjį Raštą, nes būtent jie liudija Jį. Taip yra todėl, kad Jėzus aiškiai pasakė, kad: jis nepriėmė žmonių liudijimo, o jei paliudytų apie save, jo liudijimas nebūtų tikras „Jei aš paliudysiu apie save, mano liudijimas netiesa“ (Jono 5:31) ir kad Tėvo (iš Rašto) liudijimas buvo teisingas ir pakankamas „Yra dar vienas, kuris mane liudija, ir aš žinau, kad jo liudijimas apie mane yra teisingas“ (Jono 5:32).

Nors suprantame, kad Jonas Krikštytojas liudijo Kristų, vis dėlto jo liudijimas buvo tiesos liudijimas „Jūs pasiuntėte pasiuntinius pas Joną, ir jis paliudijo tiesą“ (Jono 5:33), tai yra, viskas, ką pasakė Krikštytojas, buvo tiesiogiai

susijusi su Šventuoju Raštu, nes tik Dievo žodis yra tiesa (Jonas 17:17).

Dabar Jėzus nenorėjo, kad jo mokiniai atskleistų, kad Jis buvo Kristus, nes jis negauna žmonių liudijimo (Jono 5:34), kol dar neturėjo didesnio liudijimo, Tėvo liudijimo, ir visi žmonės turi tikėti liudijimu, kad Dievas užrašė apie savo Sūnų Šventajame Rašte „Jūs ieškote Raštų, nes manote, kad juose turite amžinąjį gyvenimą, ir jie liudija apie mane“ (Jono 5:39).

Tikėjimas Dievu nėra stebuklų rezultatas prieš liudijimą, kurį pranašai paskelbė apie tiesą (Jono 4:48). „Stebuklų“ pasakojimas nėra tiesos liudijimas. Apaštalas Petras aiškiai sako, ką jis turi paliudyti:

„Tačiau VIEŠPATIES žodis lieka amžinai. Ir šis žodis buvo evangelizuotas tarp jūsų“ (1 Pt 1:25). Liudyti reiškia sakyti Dievo žodį, kalbėti tai, ką sako Šventasis Raštas, skelbdama žmonėms, kad Kristus yra Dievo Sūnus.

Šiais laikais daugybė akcentuoja žmones ir jų daromus stebuklus, tačiau Biblija aiškiai parodo, kad apaštalų tarnystė nebuvo paremta stebuklais, bet buvo paremta žodžiu. Pirmoji Petro kalba Jeruzalės gyventojams parodė Šventojo Rašto liudijimą (Apd 2, 14–36). Net ir tada, kai šlubas išgydė prie šventyklos durų, jis priekaištavo savo klausytojams, kad jie nenustebtų stebuklingu ženklu (Apd 3:12), ir tada paaiškino Šventojo Rašto liudijimą (Apd 3:13 -26). .

Kai žydai užmėtė Steponą akmeniu, jis buvo panašus į Joną Krikštytoją, liudydamas tiesą, tai yra, paaiškindamas liudijimą, kurį Dievas davė apie savo Sūnų, skelbdamas Raštus piktai miniai (Apd 7:51-53).

Jei Steponas skaičiuotų stebuklingus ženklus, jis niekada nebūtų užmėtytas akmenimis, nes žmonių atmetimas susijęs su evangelijos žodžiu, o ne su stebuklingais ženklais (Jono 6:60). Minia norėjo užmėtyti Jėzų dėl jo žodžių, o ne dėl jo

darytų stebuklą.

„Aš tau parodžiau daug gerų darbų iš savo Tėvo; už kurių iš šių darbų mane užmėtei akmenimis? Žydai jam atsakė: “Mes nemetame tavęs už gerą darbą, bet dėl šventvagystės. nes būdamas vyras, tu pats tapsi Dievu “(Jono 10:32 -33).

Daugelis matė stebuklą, kurių Kristus padarė moteriai kanaanietėms, tačiau ji sekusi minia neprisipažino, kad Jėzus yra Dovydo sūnus, kaip ji, išgirdusi apie amžinąjį Žodį, Viešpaties žodį, kuris lieka amžinai. Izraelio žmonės buvo leista klausytis Šventojo Rašto, tačiau jie neatsiliko nuo kanaanietės, kuri, išgirdusi apie Jėzų, suteikė pagarbą ir pasikvietė Dovydo Sūnų ir jį garbino.

Moters skirtumas yra tas, kad ji girdėjo ir tikėjo, o minia, sekusi Kristų, matė stebuklus (Mt 11, 20–22), nagrinėjo šventuosius raštus (Jono 5, 39) ir klaidingai padarė išvadą, kad Jėzus buvo tik Pranašas. Jie atmetė Kristų, kad neturėtų gyvenimo (Jono 5:40).

Kanaanietėje ir daugelyje tikinčių pagonių Izaijo skelbimas išsipildė: „Manęs ieškojo tie, kurie manęs neprašė, mane rado tie, kurie manęs neieškojo; Aš pasakiau tautai, kuri nebuvo pavadinta mano vardu: Štai aš čia. Aš čia “(Iz 65, 1).

Dabar mes tai žinome (tikėjimas atsiranda klausant) ir klausymasis pagal Dievo žodį, ir to, ką išgirdo moteris, pakako patikėti „Kaip tada jie šauksis to, kuo netikėjo? Ir kaip jie gali patikėti tuo, apie kurių negirdėjo? ir kaip jie girdės, jei nėra kam pamokslauti? “ (Rom 10:14). Kiekvienas, kuris girdi ir tiki, yra palaimintas, nes pats Jėzus sakė: Jėzus jam tarė: ‘Kadangi tu mane matei, Tomai, tu tikėjai; palaiminti tie, kurie nematė ir vis dėlto tikėjo “(Jono 20:29).

Kaip tikėjo kanaanietė, ji pamatė Dievo šlovę „Jėzus jam tarė:„ Argi aš tau nesakiau, kad jei tiki, pamatysi Dievo šlovę? “ (Jono 11:40), skirtingai nei Izraelio žmonės, kurie

tikėjosi pamatyti antgamtiškumą, kad galėtų patikėti „Jie jam atsakė: „Koki ženklą jūs tada darote, kad mes jį pamatytume ir jumis tikėtume? Ką tu darai? “ (Jo 6:30).

Dabar Dievo šlovė atsiskleidžia Kristaus akivaizdoje, o ne stebuklingų operacijų metu „Kadangi Dievas, sakęs, kad šviesa šviečia iš tamsos, šviečia mūsų širdyse, kad apšviestume Dievo šlovę Jėzaus Kristaus akivaizdoje“ (2 Kor 4, 6). Gelbsti Viešpaties, kuris paslėpė savo veidą nuo Izraelio vaikų namų, veido ryškumas „Aš lauksiu Viešpaties, kuris slepia savo veidą nuo Jokūbo namų, ir lauksiu jo“ (Iz 8, 17; Ps 80, 3).

Kanaanietė buvo lankoma todėl, kad ji tikėjo, o ne todėl, kad pastatė Jėzų prie sienos, ar todėl, kad šantažavo jį sakydama: – Jei neatsakysi man, aš suplėšysiu Šventąjį Raštą. Prieš apdovanodama dukrą, moteris jau patikėjo, skirtingai nei daugelis norinčių tikėti stebuklingu veiksmu.

Ką kanaanietė išgirdo apie Kristų? Dabar, jei tikėjimas atsiranda klausant, o klausant – per Dievo žodį. Tai, ką išgirdo kanaanietė, nebuvo stebuklų liudijimas ar kad kažkas garsus atsivertė. Išgirdęs, kad kažkas pasiekė stebuklą, arba perskaičius reklaminę juostą, kurioje sakoma, kad jis pasiekė malonę, nevers žmogus atvirai prisipažinti, kad Kristus yra Dovydo Sūnus!

Tikėjimą keliantis liudijimas yra iš Šventojo Rašto, nes tai Kristaus liudijimas. Sakyti, kad menininkas atsivertė arba kažkas paliko narkotikus, prostituciją ir pan., nėra įstatymas ir antspauduotas Kristaus mokinių liudijimas. Pranašas Izaijas yra aiškus:

„Įstatymui ir liudijimui! Jei jie nekalba pagal šį žodį, tai yra todėl, kad juose nėra šviesos “(Iz 8, 20).

Liudijimas yra bažnyčios skiriamasis ženklas, o ne stebuklingi ženklai, nes pats Kristus perspėjo, kad netikri pranašai darys ženklus, pranašaus ir išvays demonus (Mt 7, 22). Vaisiai, kylantys iš lūpų, tai yra, liudijimas yra skirtumas tarp

tikrojo ir melagingojo pranašo, nes netikrasis pranašas paslėptas kaip avis, todėl veiksmais ir išvaizda jų neįmanoma atpažinti (Mt 7, 15). -16).

„Kas tiki manimi pagal Šventąjį Raštą“, yra Kristaus nustatyta sąlyga, kad žmonėse būtų šviesa „Kas tiki manimi, kaip sako Šventasis Raštas, gyvojo vandens upės tekės iš jo iščių“ (Jono 7:38), nes Kristaus žodžiai yra Dvasia ir gyvybė (Jono 6:63), nepažeista sėkla ir tik tokia sėkla išdygina naują gyvenimą, suteikiantį teisę į amžinąjį gyvenimą (1 Pt 1, 23).

Kas tiki Kristų kaip Dovydo Sūnų, Viešpatį, gyvojo Dievo Sūnų, nebėra užsienietis ar pašalinis asmuo. Jis negyvens ant trupinių, kurie nukrenta nuo šeimininko stalo, tačiau tapo bendrakeleiviu šventiesiems. Tapo Dievo šeimos dalyviu „Kai tik jūs nebe užsieniečiai ar svetimi, bet bendrapiliečiai su šventaisiais ir Dievo šeima“ (Ef 2, 19).

Kas tiki Dovydo Sūnumi, tikėjo Abraomui pažadėtu palikuoniu, todėl yra palaimintas kaip tikintis Abraomas ir dalyvaujantis visose Dievo pažadėtose naudose per savo šventuosius pranašus, nes viskas, ką pranašai parašė, parašė apie Sūnų (Jono 5:46 -47; Hbr 1: 1-2).

Kas tiki, viską gali padaryti Dieve, kaip rašoma: „Kas tikėjimu užkariavo karalystes, vykdė teisumą, žadėjo, uždarė liūtų burną, užgesino ugnies stiprybę, pabėgo nuo kalavijo krašto, iš silpnumo pasisėmė stiprybės, kovojo mūšyje, subūrė kariuomenę. nepažįstami žmonės. Moterys mirusiuosius gavo prisikėlusios; kai kurie buvo kankinami, nepriimdami jų išlaisvinimo, siekdami geresnio prisikėlimo; Kiti patyrė niekinimus ir rykštes, netgi grandines ir kalėjimus. Jie buvo užmėtyti akmenimis, pjaustomi, teisiama, nužudyti kardu; jie vaikščiojo apsirengę avių ir ožkų odomis, bejėgiai, varginami ir netinkamai elgęsi (dėl kurių pasaulis buvo nevertas), klaidžiojo po dykumas, kalnus ir per žemės duobes bei urvus. Ir visa tai, turėję tikėjimo liudijimą, nepasiekė pažado, kad Dievas mums pateikė ką nors geresnio, kad be mūsų jie nebus

ištobulinti “ (Hbr 11:33–40).